

- Tytułem ewentualnym, Sąd naruszył zasady rozkładu ciężaru dowodu poprzez orzeczenie, że Hamas nie podważył okoliczności faktycznych ustalonych przez Radę w sposób konkretny i szczegółowy;
 - Sąd nie wypełnił ciążącego na nim obowiązku udzielenia w sposób wymagany prawem odpowiedzi na wszystkie argumenty przytoczone przez skarżącego w zakresie możliwości przypisania mu aktów terrorystycznych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do skutecznej kontroli sądowej:
- Sąd pozbawił skarżącego prawa do skutecznej kontroli sądowej, ponieważ nie stwierdził, że Rada nie wykazała prawdziwości okoliczności faktycznych zawartych w jej uzasadnieniach;
 - Sąd nadal dopuszczał się naruszenia jego prawa do skutecznej kontroli sądowej, nawet wtedy, gdy środek organizacji postępowania potwierdził, że sporne akty nie opierają się na wystarczająco solidnej podstawie faktycznej;
 - Sąd oddalił zarzut dotyczący błędu popełnionego przez Radę co do prawdziwości okoliczności faktycznych po przeprowadzeniu nieobiektywnego postępowania, ze szkodą dla skarżącego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Sąd art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska poprzez orzeczenie, że decyzja brytyjska, na którą powoływała się Rada, była decyzją dotyczącą skazania:
- Zaproponowane przez Sąd zakwalifikowanie decyzji jako decyzji dotyczącej skazania jest niezgodne z kryteriami określonymi we wspólnym stanowisku 2001/931 i pozbawia obowiązek uzasadnienia wszelkiej istoty;
 - Wychodząc z tej błędnej kwalifikacji, Sąd także uniemożliwił kontrolę sądową kwalifikacji okoliczności faktycznych wynikających z decyzji krajowych.
4. Zarzut czwarty: Sąd mógł oddalić zarzut, zgodnie z którym Rada nie uwzględniła w sposób wystarczający rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu tylko za cenę naruszenia art. 61 akapit drugi statutu Trybunału, niezgodnego z prawem zastąpienia uzasadnienia oraz wychodząc z błędnego założenia.
5. Zarzut piąty: Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni art. 296 TFUE poprzez orzeczenie, że ustalone w sposób autonomiczny przez Radę okoliczności faktyczne oraz ich kwalifikacja są przedstawione w uzasadnieniu w sposób wystarczająco dokładny i konkretny, aby mogły być podważone przez skarżącego oraz aby sąd mógł dokonać ich kontroli.

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 4 grudnia 2018 r. w sprawie T-518/16, Carreras Sequeros i in./Komisja, wniesione w dniu 15 lutego 2019 r. przez Radę Unii Europejskiej

(Sprawa C-126/19 P)

(2019/C 131/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer, R. Meyer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Misericocchi, Marc Thieme Groen, Komisja Europejska, Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania;
- rozpoznanie sprawy i oddalenie skargi w pierwszej instancji jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżących w pierwszej instancji kosztami poniesionymi przez Radę w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

1. Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia prawa przez Sąd w zakresie jego właściwości. Dzieli się on na dwie części.
 - a. Pierwsza część dotyczy przedmiotu skargi. Rada twierdzi, że poprzez stwierdzenie nieważności w sentencji wyroku „decyzji zmniejszających w 2014 r. liczbę dni corocznego urlopu wypoczynkowego [skarżących]”, Sąd w sposób dorozumiany nakazał Komisji, celem wykonania wyroku, przywrócić liczbę dni urlopu, do których wnioskodawcy byli uprawnieni przed zmianą regulaminu pracowniczego. Postępując w ten sposób i nie korygując przedmiotu skargi, Sąd przekroczył swoje kompetencje. W przeciwnym razie, gdyby takie przekwalifikowanie nie było możliwe, skarga powinna była zostać uznana za niedopuszczalną.
 - b. W drugiej części zarzutu Rada wskazuje, że stwierdzając dopuszczalność podważania przez skarżących w drodze zarzutu zgodności z prawem całego systemu corocznych urlopów wypoczynkowych, określonego w art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego, w szczególności obowiązującego od 2016 r., a nie tylko przepisu zastosowanego przez Komisję w decyzji o ustaleniu urlopów skarżących w 2014 r., Sąd naruszył zakres swoich kompetencji, w przeciwieństwie do utrwalonego orzecznictwa, zgodnie z którym zakres zarzutu niezgodności z prawem musi być ograniczony do tego, co jest niezbędne dla rozstrzygnięcia sporu, oraz że musi istnieć bezpośredni związek prawny między zaskarżoną decyzją indywidualną a aktem generalnym, który jest przedmiotem zarzutu.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszeń prawa popełnionych przez Sąd, gdy stwierdził on, że zmniejszenie liczby dni corocznego urlopu wypoczynkowego, wynikające z nowego art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego wpływa na prawo do corocznego urlopu wypoczynkowego skarżących.

Po pierwsze, orzekając, że w pewnych okolicznościach można powołać się na dyrektywę (w tym przypadku dyrektywę 2003/88⁽¹⁾) względem instytucji, Sąd pominął utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym dyrektywy są skierowane do państw członkowskich, a nie instytucji czy organów Unii, a wobec tego nie można uznać, że przepisy dyrektywy jako takie nakładają obowiązki na instytucje w ich stosunkach z personelem.

Po drugie, Sąd naruszył prawo, orzekając, że prawodawca jest związany treścią dyrektywy 2003/88 wymienionej w wyjaśnieniach Prezydium [Konwentu] dotyczących art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych.

Po trzecie, Sąd naruszył zakres art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych, który w przeciwieństwie do tego, co orzekł Sąd nie ma na celu poprawy warunków życia i pracy, ale zapewnienie wystarczającego poziomu ochrony wszystkim pracownikom w Unii.

Po czwarte, Sąd naruszył prawo, orzekając, że art. 6 załącznika X do regulaminu pracowniczego narusza prawo do corocznego urlopu gwarantowanego przez art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych, zważywszy na to, że urzędnicy zatrudnieni w państwach trzecich korzystają z całkowitej liczby dni urlopu znacznie przekraczającej minimum 20 dni określone w dyrektywie 2003/88.

3. Zarzut trzeci, podniesiony posiłkowo, dotyczy naruszenia prawa w odniesieniu do uzasadnienia domniemanego naruszenia prawa do corocznego urlopu wypoczynkowego. Sąd naruszył prawo, orzekając, że motywy zaskarżonego aktu nie mogły stanowić nadrzędnych celów interesu ogólnego i nie badając, czy ograniczenie prawa do urlopu nie stanowi, z uwagi na realizowany cel, nieproporcjonalnej i niedopuszczalnej interwencji, która podważa samą istotę gwarantowanego prawa.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).